

αυτή των πεζών που γράφτηκαν στη δεκαετία 1936-1946, η αυτόματη καταγραφή των παρορμήσεων του υποσυνειδήτου προωθεί έναν χωρίς περιστροφές ερωτισμό, που παίρνει τις διαστάσεις μιας κινικής ψυχαναλυτικής εξομολόγησης. Έπειτα ο αυτοματισμός εξακολουθεί να υφίσταται, αλλά κινείται μέσα σ' ένα προκαθορισμένο διάγραμμα. Κάθε πεζό έχει μύθο συγκεκριμένο, με αρχή και πέρας, με διάταξη και ισορροπία. Ο αναγνώστης ίσως πάντα να μη συλλαμβάνει την λογική του πρόθεσης, αλλά οπωσδήποτε η έλλογη κατασκευή του βοηθάει στην δημιουργία ατμόσφαιρας, που δεν γνωστοποιεί -άλλωστε δεν είναι αυτός ο σκοπός της ποιήσεως-, αλλά υποβάλλει. Ο χειρισμός του λόγου πάντα των άκρων με απροσδόκητες συζεύξεις και παράτολμους συνδυασμούς, που τώρα πια όμως έχουν επιβληθεί και δεν ξενίζουν, σταματά πάντα στο εκφραστικό σχήμα. Η εικόνα έχει πιστότητα και ειρμό, και η περιγραφή εξαντλητική και επίμονη, που παραξενεύει πως αυτός ο ηγέτης μιας διάλυσεως είναι συνάμα ένας φανατικός εικονολάτρης.

Άλλο σημείο χαρακτηριστικό και συζητήσιμο είναι η γλώσσα, μια καθαρεύουσα ιδιότητα και μοναδική, που έλκει με τη συμμετρία και τον ρυθμό της, αλλά και προκαλεί. Τάχα πού οφείλεται αυτή η σαγήνη; σε μια υποκειμενική προτίμηση ή μήπως είναι σαφής δείκτης της γλωσσικής υπεροχής του Εμπειρικού, που επιβάλλεται κι αυτός μετά τον Κάλβο και τον Καβάφη με εντελώς ξένο μέσο προς την ευαισθησία μας;

Τα Γραπτά προσφέρονται στον Αναγνώστη σε μια εποχή φιλική, που τα υποδέχεται με ευμενή διάθεση. Κι όμως δεν μπορούμε να πούμε πως τ' αφομοιώνει. Τα ψηλαφεί με περίσκεψη και τα διεξέρχεται με τρόπο. Αυτό είναι το συμπέρασμα ενός ίσως όχι ενημερωμένου κριτικού, που καμιά φορά για να μη φανεί καθυστερημένος προσπερνά επιπόλαια τον εαυτό του, αλλά του συνετού αναγνώστη, που βγήκε μετά από επίμονη διαδρομή, ενός αναγνώστη που προσπαθεί να διεισδύσει.

Καινούρια Εποχή, Άνοιξη 1961, σ. 171-172

Το 1961 συμπληρώνονταν τριάντα χρόνια από την έκδοση της *Στροφής* του Γ. Σεφέρη και με την ευκαιρία αυτή δημοσιεύεται τιμητικός τόμος για τον οποίο θα μιλήσουμε σε επόμενες σελίδες.

Ποιητές της πρώτης μεταπολεμικής γενιάς

Στην ενότητα αυτή περιλαμβάνονται ποιητές που κατά κανόνα αναφέρονται από τους κριτικούς του Μεσοπολέμου, Αιμ. Χουρμούζιο, Β. Βαρίκια, Κλ. Παράσχο κλπ., ως μεταπολεμικοί. Μερικοί εξ αυτών όμως έχουν παρουσιαστεί ήδη από τα τελευταία χρόνια του Μεσοπολέμου και μπορούμε εύλογα να υποθέσουμε ότι η ποιητική τους παιδεία είχε αρχίσει να

